

Begravelse

I den kristne kirke var begravelsen i jorden med eller uden kiste indtil omkring 1900 den eneste måde at begrave på. På grund af tanken om kødets opstandelse ville man ikke som i visse hedenske samfund brænde liget. Liget blev og bliver i dag begravelet øst-vest, så man ligger og kan se mod øst, når som det hedder i Det Nye Testamente "Kristus kommer igen på skyen" fra morgenrøden.

Bisættelse

I løbet af 1900-tallet begynder man især i byerne at kremere folk. Det er i dag det almindelige og omkring 80% af alle afdøde kremes. Det er særligt en skik, som er kommet frem på grund af pladmangel på byernes kirkegårde og fordi det er en billigere måde at begrave folk på.

Når et menneske dør

Når et menneske dør, ringer de efterladte til bedemanden og præsten. Bedemanden ordner som regel det praktiske, hvis familien ikke selv kan eller vil. Det drejer sig om at tale med kirken, graveren, få de rette blomster på kisten, køre kisten til og fra kirken og hjemmet og samle kortene, som er vedlagt buketter og kranser.

Samtalen med præsten

Handler om selve begravelses- eller bisættelsesdagen i kirken.

Talen

Når præsten er på besøg, taler han med familien om, hvad der skal siges om den afdøde. Hvilke karaktertræk havde den afdøde, hvad kunne vedkommende lide, havde af familie, interesser, hvordan vedkommende havde det med kirken, kan også være et spørgsmål. Man taler om salmerne, der skal synges, hvem der skal bære kisten, om de efterladte vil sige noget ved graven og om der er mindesammenkomst bagefter i et forsamlingshus eller på en restaurant.

Hvis man ikke er medlem af Folkekirken

Folk, som melder sig ud af folkekirken, kan ikke blive begravet fra en kirke. De bliver derimod bisat ved andre ceremonier, som familien selv arrangerer ofte i samarbejde med bedemanden.

Dødsannoncen

Når begravelsesdatoen er aftalt, sætter familien en annonce i avisen, som fortæller venner og bekendte, hvornår begravelsen/bisættelsen skal foregå, og fra hvilken kirke. Her skrives det også, om der er mindesammenkomst efter højtideligheden i kirken.

Sjælesorg

Efter begravelsen eller bisættelsen har fundet sted, kommer præsten ofte på besøg hos de efterladte, hvis de ønsker det. Man taler her om hele forløbet en gang til, og hvordan det går i hverdagen. Nogle gange beder man en bøn sammen eller synger en salme.

Salmer brugt ved begravelse/bisættelse

Det er ikke bare salmer, der handler om døden, man synger ved højtideligheden i kirken. Det kan også være salmer man godt kan lide og som betyder noget for familien. Der er nogle som passer godt og som ofte synges som nr. 36 i salmebogen "Befal du dine veje", nr. 402 "Den signede dag", nr. 787 "Altid frejdig, når du går", nr. 31 "Til himlene rækker din miskundhed Gud", nr. 192 "Hil dig frelser og forsoner", eller nr. 754 "Se, nu stiger solen".

Man skal til bisættelser bruge 4 salmer i kirken, ved begravelser skal man bruge 4 salmer i kirken og 1 ved graven, efter kisten er sænket i jorden. Ved dødsfald blandt børn og unge, synger man ofte

nr. 749 "I østen stiger solen op eller nr. 750 "Nu titte til hinanden" af B.S. Ingemann, fordi de er skrevet som salmer for børn.

Men man kan ikke sige, der er nogle salmer, man skal tage. Der er 791 salmer i det hele, som alle kan bruges.

Bibeltekster brugt ved begravelser/bisættelser

Som Bibeltekster bruges ofte Markusevangeliets beretning om opstandelsen. Man kan også bruge Johannesevangeliet 14 hvor Jesus taler om, at han vil hente menneskene til himlen, eller Johannes Åbenbaring kap. 22 om den nye himmel og nye jord, hvor døden ikke længere er. Fra Det gamle Testamente bruger man tekster som

kapitel 3 fra prædikerens bog om at alting på jorden har sin tid, en tid til at leve og en tid til at dø eller Salme 23 fra Salmernes bog, der taler om, at "Herren er min hyrde".

